

разговаряле са за нѣщо си твърде горѣщо ; тѣхъ не въсхищала и не занимала чудната природа, която ги окружѣвала ; тие нѣмале съ нея нищо общо. Любовь камъ природата, камъ пролѣтѣта, камъ цвѣтѣта и пр. чувствува сѣки ; но тие биватъ хубави и меризливи само тогава, когато и човѣкътъ е спокоенъ, когато той обича, когато има приятели и когато са надѣе да добие щастие ; а когато животътъ е утровенъ, съ щото и да е, и когато е тѣшко на сърцето, то човѣкътъ гледа равнодушно около себѣ си ; а понѣкогашъ той гледа и съ ненавистъ на сичко, щото е добро и приятно.

— Ти пита ли сестра си, въ кое време ще да излѣзе Лила въ градината ? попиталъ Павлинъ.

— Питалъ я, отговорилъ Благоя : — тя са видѣла съ Лила тая заранъ. „Щешъ ли да излѣзешъ, Лило, нощеска въ градината, за да са повидишъ съ Павлина ?“ попитала сестра ми. „Азъ са боя отъ баща